

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **I. K.**, zast. advokátem JUDr. Bohumilem Olšarem, se sídlem AK Hradecká 205, Opočno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královehradeckého kraje**, se sídlem Wonkova 1142, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 7. 2005, č. j. 30 Ca 23/2005 - 12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů v řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení výše označeného usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2005 č. j. 9430/VZ/2005. Žalobou se stěžovatelka domáhala vyslovení nicotnosti označeného rozhodnutí žalovaného, které jí bylo doručeno dne 19. 5. 2005; toto rozhodnutí se však týkalo jiné osoby než stěžovatelky. Krajský soud žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl, neboť byla podána osobou zjevně neoprávněnou.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který dovedl, že předmětné rozhodnutí se netýkalo jejích práv a povinností s odůvodněním, že rozhodnutí žalovaného jí bylo doručeno omylem. Usnesení soudu o odmítnutí návrhu považuje za nezákonné, neboť spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a to takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost celého řízení včetně řízení před krajským soudem. Dále stěžovatelka uvádí,

že krajský soud ani žalovaný nezkoumaly její podání ze dne 10. 2. 2005, kdy požadovala bližší vysvětlení k předmětu výsledku, uvádí, že si není vědoma poškození digestoře, to také uvedla v dopise přestupkové komisi, žádné další vysvětlení by tedy ani neposkytla. Rovněž nebylo vzato v úvahu, že stěžovatelka v odvolání proti uložení pořádkové pokuty namítala podjatost komise. Pokud by si krajský soud vyžádal celý správní spis, tak by zjistil, že stěžovatelka byla účastníkem řízení o pořádkové pokutě; soud měl proto nařídít jednání. Krajský soud se však spokojil pouze s vyjádřením žalovaného. Postupem krajského soudu, který žalobu odmítl se cítí stěžovatelka poškozena na svých právech se k věci vyjádřit a předložit důkazy, tedy na právu na spravedlivý proces. Stěžovatelka požaduje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný považuje rozhodnutí krajského soudu za správné. K věci samotné uvádí, že stěžovatelce byl do vlastních rukou dne 9. 6. 2005 zaslán omluvný dopis za doručení nesprávné zásilky a rozhodnutí č. j. 9429/VZ/2005 ze dne 13. 5. 2005, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí přestupkové komise města T. n. O. č. j. 4/2005 ze dne 22. 2. 2005 ve věci uložení pořádkové pokuty za bezdůvodné nedostavení se k podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích. Tato zásilka se dne 29. 6. 2005 vrátila žalovanému jako nevyžádaná, ačkoli byla adresátka dne 10. 6. 2005 vyrozuměna o jejím uložení. Dne 29. 6. 2005 byla adresátka současně vyzvána k hodnověrnému doložení skutečnosti, že se v době doručení v místě nezdržovala a byla současně upozorněna na to, že v případě nedoložení této skutečnosti bude zásilka v souladu s ust. § 24 odst. 2 správního řádu považována za doručenou. Do dne vyjádření žalovaného stěžovatelka neučinila žádný úkon. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou, a proto navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a shledal, že kasační stížnost je nedůvodná.

Nejvyšší správní především konstatuje, že s ohledem na rozhodnutí ve věci samé se již nezabývá návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; k tomu však dodává, že stěžovatelka v návrhu neuvedla žádnou skutečnost, z níž by bylo lze odvozovat, že ji nepřiznáním odkladného účinku nastane nenahraditelná újma (srov. § 73 s. ř. s.).

Úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení není posoudit, zda stěžovatelce byla v souladu se zákonem uložena pořádková pokuta a zda rozhodnutí žalovaného netrpí namítanými vadami spočívajícími v nesprávném právním posouzení, resp. jinými vadami řízení, které na zákonnost vydaného rozhodnutí měly vliv. Byla-li žaloba krajským soudem odmítnuta, může být předmětem přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu pouze to, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, odmítl-li návrh aniž se jím zabýval meritorně. Odmítl-li proto krajský soud žalobu z důvodu že byla podána osobou zjevně neoprávněnou, nepříslušelo mu zabývat se věcí meritorně, a to ani stran tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního posouzení. Námitky stěžovatelkou v kasační stížnosti v tomto směru uplatněné jsou proto irelevantní. Otázkou, která je pro posouzení případného naplnění důvodu kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. rozhodná, a která má být v řízení před Nejvyšším správním soudem zodpovězena, je, zda rozhodnutí o odmítnutí návrhu z tohoto důvodu je zákonné.

Z obsahu spisu vyplynulo, že žalovaný přezkoumal na základě stěžovatelkou včas podaného odvolání rozhodnutí přestupkové komise města T. n. O. ze dne 22. 2. 2005, č. j. 4/2005, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč za nedostavení se k poskytnutí

vysvětlení dle § 60 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Žalovaný rozhodl dne 13. 5. 2005 rozhodnutím č. j. 9429/VZ/2005 tak, že se odvolání zamítá a rozhodnutí ze dne 22. 2. 2005 se potvrzuje. Při vypravení zásilky omylem bylo při vkládání písemnosti zaměněno citované rozhodnutí s rozhodnutím 9430/VZ/2005 rovněž ze dne 13. 5. 2005, které bylo určeno paní J. Ž., (tato je matkou stěžovatelky, bydlící na stejné adrese, byla rovněž účastnicí přestupkového řízení v němž jí byla za stejné jednání jako stěžovatelce uložena rovněž pokuta ve výši 500 Kč). V důsledku omylu žalovaného, který byl následně s omluvou napraven, převzala tak stěžovatelka písemnost, která se netýkala jí, ale jiné osoby – její matky.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní soudnictví je institutem, který slouží k zajištění právní ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny nebo dotčeny na svých veřejných subjektivních právech. Krajský soud správně jako prvořadou otázku řešil, zda rozhodnutí, které má být přezkoumáno, je takového přezkumu vůbec způsobilé, a to zda zasahuje nebo může zasáhnout do subjektivních práv stěžovatelky, resp. zda stěžovatelka je osobou, která proti takovému rozhodnutí může brojit žalobou. Za situace, kdy stěžovatelce bylo nesprávně doručeno rozhodnutí týkající se jiného účastníka řízení, správně krajský soud dovedl, že tomu tak není.

Stěžovatelka mylně dovozuje nicotnost rozhodnutí, jejíhož vyslovení se žalobou domáhala, z důvodu, že rozhodnutí o odvolání, které jí bylo do vlastních rukou doručeno, zní na jiné jméno. V daném případě se však nejednalo o rozhodnutí, které by trpělo vadami zakládajícími jeho nicotnost, ale o rozhodnutí se všemi náležitostmi, které bylo určeno jinému účastníkovi. Z rozhodnutí, které stěžovatelce bylo doručeno, je zcela zřejmé, že bylo vydáno ve věci odvolání J. Ž. proti rozhodnutí prvostupňového orgánu č. j. 5/2005 ze dne 22. 2. 2005, nikoli tedy ve věci odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí č. j. 4/2005 ze dne 22. 2. 2005. V rozhodnutí je správně označen jeho příjemce – J. Ž., rovněž tak z výroku i odůvodnění je zřejmé že se týkalo právě jí a nikoli stěžovatelky. Rozhodnutí není stíženo žádnou vadou, která by byla způsobilá založit nicotnost, neboť je zřejmé komu je určeno, o čem bylo rozhodováno a v jakém řízení. Důvodem nicotnosti může být pouze vada rozhodnutí samotného, nikoli však vada, k níž došlo při jeho doručování.

Rozhodnutí je vůči jeho příjemci účinné, bylo-li mu řádně doručeno. V daném případě však tomu tak nebylo, neboť na místo příjemci rozhodnutí, který byl správně v záhlaví rozhodnutí i ve výroku uveden, byl na zásilce uveden adresát od příjemce odlišný. Převzala-li stěžovatelka písemnost jí sice adresovanou a doručenou, ale týkající se někoho jiného, nastala pouze ta situace, kdy oprávněnému příjemci rozhodnutí tj. paní J. Ž. nebylo doručeno, tudíž rozhodnutí vydané žalovaným ve věci odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5/2005 vůči ní není účinné; na druhou stranu bylo stěžovatelce doručeno rozhodnutí, které ani vůči ní nemůže mít žádné právní účinky, neboť se v něm nerozhodovalo o jejich subjektivních právech a povinnostech. Takové účinky mohlo mít až následně řádně doručené rozhodnutí žalovaného, který vzniklý omyl v osobě adresáta napravit novým správným doručením.

Stěžovatelka nemohla být osobou příslušnou k podání žaloby, v níž hodlala meritorně brojit proti rozhodnutí ve věci jiného subjektu, a to pouze z toho titulu, že jí bylo předmětné rozhodnutí doručeno. Hodlala-li žalobu podat za skutečného příjemce rozhodnutí, mohla tak učinit pouze v jeho zájmu, a to na základě plné moci. Stěžovatelka však postupovala naopak tak, že se chovala jako oprávněný příjemce rozhodnutí a ve svém zájmu a vlastním jménem brojila proti jeho vadám.

Krajský soud v Hradci Králové se za této situace odmítnutím návrhu nedopustil tvrzené nezákonnosti.

Rovněž tak je třeba odmítnout námitku stěžovatelky stran tvrzeného odmítnutí práva na spravedlivý proces. Právo přístupu k soudu zůstalo stěžovatelce zachováno, stěžovatelka se však může dovolávat pouze ochrany svých veřejných subjektivních práv, to však podanou žalobou nečinila.

Protože Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodů kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu